

Kollár Imre, a debreceniek vezető karmestere: „Már az első zsebpénzemből is operalemezt vettem”

Tavaly nyár óta Kollár Imre a debreceni filharmónikusok vezető karmestere. A mindössze huszonhat esztendő fiatalember Trikolidisz utódjaként került a zenekar élére. Még főiskolás volt, amikor hat éve elnyerte a Magyar Televízió karmesterversenyének közönségszdíját. Az ÁHZ-nál Kobayashi asszisztense volt, vezényelte már a tokiói filharmónikusokat is. Tavaly júniusban megnyerte a strevizói versenyt, s így két hónapot tölthetett Itáliában a nagyszerű dirigens, Peter Magh mellett.

— Annak idején hegedülni tanultam, de egyrészt nem ment jól, másrészt nem szerettem. Pesten a piaristáknál érettségiztem. Sokáig véka alá rejtve maradt zenei vénám, tulajdonképpen addig, amíg fel nem vettek a főiskola karmesterképző szakára.

◆ **Az eddig elmondottakból senki nem gondolná, hogy ma mégis a zene tölti ki az életedet.**

— Mindig karmester akartam lenni. Már az első zsebpénzemből is operalemezt vettem. Tizenöt évesen iratkoztam be az I. kerületi zeneiskola akadémiai előkészítőjébe, ahol három évig szolfézst tanultam. A főiskolán Lukács Ervin növendéke voltam öt éven keresztül.

◆ **Voltak-e szakmai gondjaid tanulmányaid során?**

— Há! Istennek, mindig könnyen tanultam. A karmesteroktatás egyik gyengéje nálunk, hogy zongorán előadott művet kell vezényelni. Ligeti Bandi egyszer nagyon plasztikusan fogalmazta meg: „Olyan ez, mintha valakit gumibabán tanítanának meg szeretkezni.”

◆ **A fővároshoz köt sok minden, Debrecenhez pedig a szerződésed. A kétlakosság, a sok utazás könnyen egyeztethető a fellépésekkel?**

— Teljes mértékben. Persze, ha lenne feleségem, s főleg már gyerekeim is Pesten, már gondot okozna.

◆ **Könnyen el tudtad fogadtatni magad a zenekarral?**

— Hát, elég szigorú voltam az első próbákon. Az a meglátásom, hogy az első találkozások hangneme határozza meg az együttműködés já-

tékszabályait. Ha kész programmal állsz elő, akkor elkerülhetők a későbbi félreértések.

◆ **S voltak „döccenők”?**

— Hogyne. Ezek persze nem szakmai, hanem fegyelmi okokból eredtek. Például eleinte szóvá kellett tennem, ha valaki nem megfelelő koncentrátsággal játszott a próbán.

◆ **A közönség és a zenekar kapcsolatát milyen látod Debrecenben?**

— Nagyon lelkes, zeneszerető közönséggel találkoztam a városban. Minden koncertünkön telt ház volt eddig, s aminek különösen örülök, hogy sok fiatal látogatja a hangversenyeket.

◆ **A Csokonai Színházban vállalt kötelezettségeitek — amit egy nagyon régi szerződés rögzít — egyre nehezebben egyeztethetők a zenekar programjával...**

— A színház zenekarának kicsi a létszáma, s ha operát akar játszani, nem tud megmozdulni nélkülünk. Viszont az operaszolgálat idején mi nem tudunk fellépni, mert tizenöt zenészt nem lehet pótolni. A napokban ültünk le a színház vezetőivel, s jeleztük, hogy a helyzet tarthatatlan, Kocsár Balázs, a Csokonai Színház zenei igazgatója megértette helyzetünket, de ebben a kérdésben a városi önkormányzatnak kell megoldást találnia.

◆ **Erre az évre milyen meghívásokat kaptál?**

— Ami már biztos: májusban az ÁHZ-t a Zeneakadémián, a Magyar Szimfonikus Zenekart pedig a Vigadóban dirigálom.

◆ **Milyennek ítéled a hazai zenekarok helyzetét ebben a bizonytalan gazdasági helyzetben, amikor nap mint nap azt halljuk, semmire sincs pénz?**

— Azt tapasztalom, hogy ez a kérdés nagyon differenciálódott. Egyértelműen nem mondhatom, hogy a kultúra szegényedik. Az előző rendszerben a zenész hozzászókkott ahhoz, hogy államilag támogatták. Ebben az új helyzetben magunknak kell megkeresni a forrásokat. Aki ezt ügyesen csinálja, annak igenis van pénze. Nagyon komoly cégek kapcsolódtak be a kultúra támogatásába, például a mi zenekarunkat az IBM Magyarország szponzorálja. Ha minőségi a reklámhordozó, a reklámozó sem jár rosszul.

Tarczy Péter